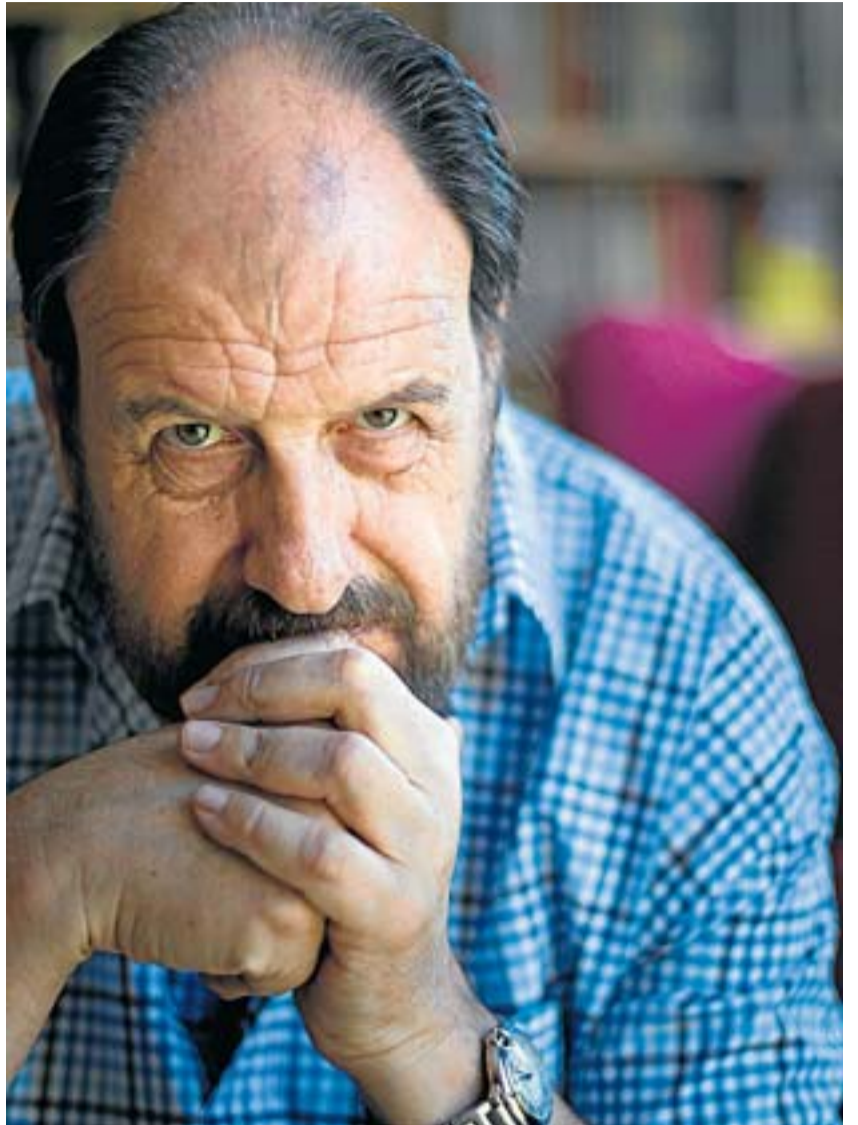

JOSEP MARIA POU

Actor i director

“Em sento com un nano que està començant”

FRANCESC MELCION

ADAM MARTÍN

No fa vacances. Quedem a la productora Focus, on va gairebé cada dia perquè hi assaja l'espectacle *Concha. Yo lo que quiero es bailar*, en què dirigeix Concha Velasco. Acaba de fer una col·laboració a la pel·lícula *Blancanieves*, dirigida per Pablo Berger, una pel·lícula de cine mut rodada en blanc i negre! Pou s'arrisca.

En la teva feina, què és arriscar-se? Arriba un moment en què saps clarament quina idea té el públic de tu i del teu producte i saps què espera de tu. Arriscar és anar més enllà, és sorprendre el públic, intentar apujar el nivell de qualitat del meu treball fent pujar al mateix temps el nivell d'exigència de l'espectador.

Què t'obsessiona de la teva feina? La meva obsessió com a actor, i la meva obligació, és aconseguir que aquella persona que ha entrat al teatre a les 9 del vespre, quan surt a les 11 sigui millor. És el que fa que accepti alguns papers i altres els rebutgi.

I això ha estat sempre així? Quan vaig començar amb 18 anys era alt i prim i malgirbat i no sabia on ficar-me. Jo havia debutat al *Marat Sade* de Marsillach, i després al *Maria Guerrero* de José Luis Alonso i això marca molt. Però m'oferien fer de *galán tonto* al cine, que en aquell moment m'hauria donat molts més diners. I sempre deia que no, perquè tenia clar que allò no era el que jo volia fer. Sóc conscient que jo he marcat el meu camí.

Director de dues sales, d'espectacles, actor, traductor: els teus dies tenen 24 hores com els de tothom? Partint de la base que sóc feliç, m'he

organitzat la vida al voltant de la meva feina. No entenc acabar la feina i començar la vida privada. Ser actor, artista, no és un ofici que tingui uns horaris, és una manera d'entendre la vida. És ser un frare. I també haig de dir que dormint sis hores ja en tinc prou.

I aquest estil de vida no t'ha significat cap sacrifici?

No tinc vocació de pare ni necessitat de perpetuar-me. I les meves necessitats afectives i de parella s'han anat complint sempre al llarg dels anys sense trencar amb el que a mi em sembla fonamental, que és la meva independència. Ja sé que és un sentiment absolutament egoista, però a partir del moment en què qualsevol relació arriba al punt que amenaça la meva independència, allò s'acaba. Així que carències de tipus afectiu, cap ni una. De tipus sexual? Faig la vida que vull i tampoc en tinc.

Tenim una edat, Josep Maria?

Ja tinc 67 anys, podria estar retirat. I vaig pel món com si en tingués 17. Em sento un nano que està començant, i sento que haig d'examinar-me cada dia.

Segueixes sent consumidor compulsiu de cinema i de teatre com abans?

No tant com abans perquè no tinc temps. Això sí que últimament ho estic considerant com un sacrifici. Hi anava cada dia a la tarda i després anava al teatre i sortia a fer funció amb una canya enorme. I tots els meus viatges a l'estranger han estat per veure teatre. Ara m'adono que jo he après més ve-

ient teatre que fent teatre. Era com si anés a classe.

El millor que t'ha dit mai un espectador.

Va venir un home molt emocionat i em va dir: “No es mori mai”.

I el pitjor?

Un crític de Sant Sebastià va fer una crítica boníssima d'un espectacle i al final deia: “L'única nota discordant és Josep M. Pou, perquè no fa fila d'actor, fa fila de jugador de bàsquet. I molesta molt veure un jugador de bàsquet dalt d'un escenari”. És el més tonto que m'han dit mai.

Què en treus de posar-te en la pell d'algú que no ets tu?

No ho sé. Hi ha d'haver alguna cosa, més enllà de la vanitat. Tenir necessitat d'exhibir-se és fonamental, i no és que això sigui un defecte de l'actor: és que sense això no es pot ser actor. Això ho canalitza disfressat de personatge dins d'una història. I aleshores vas descobrint que hi ha un misteri especial en el món de l'actor. Jo crec que en la transsubstanciació.

Transsubstanciació?

El que està interpretant el personatge ets tu, però estàs en un estat en què és molt difícil saber quanta cosa surt de tu i quanta cosa et ve donada pel personatge. L'any passat a Bilbao havia de fer l'Orson Welles. Estava a 39 graus de febre, sense veure, sense poder respirar i no m'aguantava dret. Quan va començar la funció i durant una hora i mitja, vaig ser Orson Welles i ell no tenia bronquitis, i se'l sentia perfectament, i no tenia tos. És una prova evident que ets una altra persona.*

Perfil. És generós en alçada, temps, loquacitat, anècdotes, paraules, gairebé torrencial. Josep Maria Pou (Mollet, 1944), com Jesús amb els peixos, multiplica les hores del dia: és director del Goya, de la Latina, dirigeix, interpreta, tradueix. Em canta la seva agenda de tardor i em deixa exhaust només de sentir-la. Vanitós, diuen alguns. Potser sí, però amb el seu currículum, qui no ho seria?

un color

VERMELL SANG

un actor

MICHAEL GAMBON